

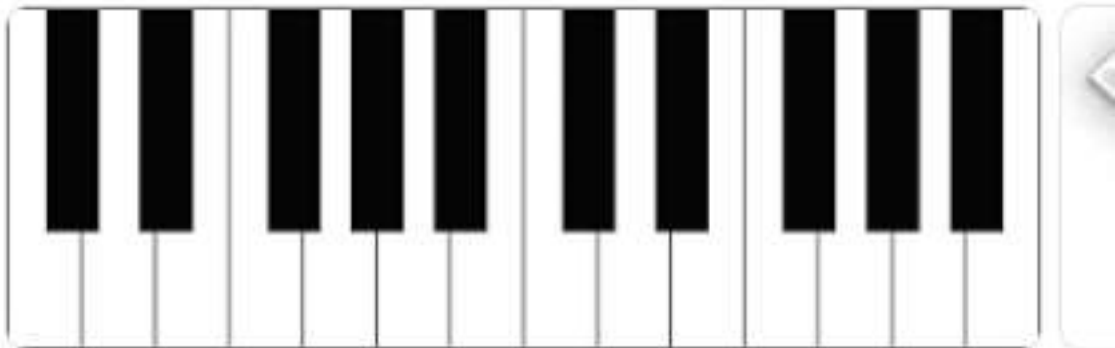
Arvid Olsson

och en pianolärarinna

En novell av

L.M.Lars

Med minnet av er som stack ut, ni som inspirerade

Den här boken är ett skönlitterärt verk. Namn, gestalter, organisationer, platser och händelser är antingen påhittade av författaren eller används fritt som en del av fiktionen. Alla likheter med verkliga personer, levande eller döda, händelser eller platser är helt tillfälliga... troligen.

Arvid Olsson vaknade tidigt eftersom solen sken rakt in på den säng där han sovit, den tidiga våren gjorde allt enklare. Han kikade som hastigas på uttermometern och sedan på den i sovrummet. Straxt under nollan ute och fjorton inne. Långkalsongerna satt kvar i byxorna och undertröjan i ulltröjan så det gick fort att klä sig. Raggsockor på fötterna och sedan var det klart.

Ved hade han burit in kvällen innan då kaminen fortfarande värmde och den var torr, huggen och kluven redan året innan. Han tände brasan med pinnved och bark från björken, fyllde lite vatten i en bucklig kastrull och blandade en tesked strösocker med två teskedar snabbkaffe och gick och sket på utedasset. På vägen in i den enkla stugan fyllde han på solrosfrön till fåglarna och slängde ut två kaffekoppar till ekorrarna som ännu inte hade vaknat. Väl inne tog han sig ann sopningen, lite här och där, vid kaminen, under sängen som stod obäddad efter att han hört ett radioprogram om kvalster. Alla de där små djuren dog tydligen om man lät sängen stå obäddad.

Bäcken som rann bakom huset hade gått upp, isen och snön var borta och vattnet hade övergått i ett mjukt porlande och redan dagen innan hade han bestämt sig för sin årliga tvätt som han inte såg fram emot, tvärtom, vattnet var kallt men det rann och han var skitig. När kaffekoppen var tom letade han upp en handduk, tog såpan ur skåpet och klädde av sig. Väl i bäckens porlande vatten försökte han sjunga en av Nils Ferlins dikter men han huttrade så mycket att till och med den tidiga vårens fåglar tystnade. Såpvattnet och vinterns lort fick det lätt bruna vattnet av humus att byta färg till grått. Han gnodde handduken på kroppen tills den blev som vanligt och sprang in till värmen, skivade och stekte två potatisar och skar en skiva av rökt saltat fläsk.

Den här dagen, precis som alla andra fanns inget viktigt i kalendern, snön var nästan borta. Det fanns i och för sig att göra, men inget som hastade, så han gick och

la sig igen, det var länge kvar till juni då han skulle gå till ån igen. Kanske skulle hon dyka upp, tänkte han och somnade.

När han vaknade sopade han under soffan och framför spisen, satte på sig stövlarna och bar ut stålbyttan. Ute i vedboden fyllde han upp den, la i lite björkbark och tittade förvånat på två ringduvor som landade bakom boden. Han hade aldrig tidigare haft ringduvor på tomten. Han bar in veden och barken, tog fram skrivblocket och letade upp sidan med fågelobservationer. 41 olika arter än så länge, nu 42. Det var bara de han hade sett direkt utanför fönstret eller på tomten, på åkrar och i skogen runt huset fanns 39 till. Då duvhöken hade tagit en ekorre året innan knappt 10 meter från där han stått hade det varit en höjdpunkt som hade fyllt honom med så mycket känslor att han gick in och la sig på soffan och vaknade många timmar senare eftersom magen knorrade av hunger.

Han tände i kaminen, sopade igen. Det var nackdelen med ved, smått skit som drogs med in. Bengt-Erik, närmsta grannen som mest bodde i Göteborg men kom då det var jakt hade direktverkande el, även då han och frun inte var där. Men rent hade de trots hunden, det var kanske tack vare frun. Till jul hade hon kommit med en hel kasse mat: rökt älghjärta, tjädergryta, potatis, rårörd lingonsylt och marmelad. Arvid hade blivit rörd men fann inga ord för att tacka så han hade bara sagt: Tack.

Det där med ord var ett bekymmer för honom, men å andra sidan kunde det ibland ta ett par veckor mellan att han pratade med någon och de som bodde i trakten var inte mycket för att prata. Bengt-Erik, göteborgaren, han var tvärtom. Han hade massor av ord och ganska ofta då de hade träffats somnade Arvid direkt då han kom hem, det var alltid mycket att bearbeta. Några år tidigare hade det funnits en liten mataffär i byn en halvmil bort, där kunde han åtminstone växla några ord med expediten, men den hade lagts ner. Ganska ofta pratade han därför med sig själv, mest för att inte glömma bort hur man gör och när andan föll på.

Den kvällen kom inte sömnen lika snabbt som den brukade, kanske hade hans små stunder av vila på kökssoffan varit längre än han trott. Men mer troligt var att han inte kunde glömma ringduvorna. Att de var så stora, nästan som en höna. Han slickade sig om läpparna då han tänkte på hur gott det skulle vara. Men hagelbössan hade polisen tagit efter att han hotat några turister som av misstag åkt in på hans tomt, och någon licens hade han inte, bössan var bara något som funnits i stugan ända sedan han var liten. Men, tänkte han där han låg och stirrade i taket, det finns dynamit, tändhattar och stubin som han köpt då Konsum la ner för 20–25 år sedan, en hel kista. Då han tänkte efter hade han bara varit med i handelsboden, det var hans pappa som köpt dynamiten, och det kunde nog vara 30–35 år sedan. Han hade varit ung, tyckt att det var spännande och såg fram emot att höra knallen. Hans pappa hade använt den till att spränga isär tjärstubbar. Tankarna snurrade och innan han somnade bestämde han sig för att se om duvorna kom tillbaka dagen efter, studera vart de gick och pickade. Han var också säker på att någon gång, någonstans hade han hört om en delikat maträtt som kallades spräng duva. Han hade en plan.

*

Då han vaknade frös han om huvudet. Den tidiga soluppgången lyste upp sovrummet. Efter att ha kurat ihop sig och sträckt på kroppen likt en katt klev han upp, drog på sig kalsongerna som fanns kvar i byxorna, raggsockor, en trasig brynja som satt kvar i den tjocka ulltröjan. Han tittade på utetermometern, sedan på innertermometern. Minus 6 ute och bara 13 inne. Det var den där lite retliga tiden på året då temperaturen föll på natten och bytte när solen blev till vårvärme. Det var som om stugan inte hängde med i växlingarna.

Han la ved i kaminen, lite bark från björken. Tände, fyllde två koppar vatten på sumpen från ett par dagar tidigare och satte den på plattan. Bredde modernt smör på en knäckebrödbit, la på tre skivor prästost och tre skivor inlagd gurka. Innan kaffet kokade sopade han vid spisen och under sängen, skrev ner temperaturen i almanackan med en liten notis: *Sprängd duva, tillagning?*

Då kaffet hade kokat upp lät han det sjunka innan han fyllde en liten termos där locket fungerade som kopp, klädde sig lite varmare, klev i stövlarna och gick ut och satte sig på huggkubben i trädgården. Redan mitt på dagen dök den ena ringduvan upp och han konstaterade att hans uppskattning av storlek var som han bedömt, som en mindre höna men sannolikt nära ett halvt kilo plockad och urtagen. Duvan gick till synes planlöst kring och pickade och han försökte se vad det var som lockade den utan att kunna dra någon slutsats. Han reste sig och då flög duvan. I stugan hämtade han en bit knäckebröd, malde den i handflatan och strödde ut smulorna på gräset. Efter en halvtimme eller kanske en timme dök båda två ner på tomten och gick båda nära varandra, pickandes till synes där de råkade befinna sig. Det bekymrade honom, det att de rörde sig helt utan logik, de verkade inte alls röra sig i något mönster, bara hit och dit.

Men hans mödor och väntan bar frukt, på eftermiddagen då hans mage kurrade oroligt och han som bäst i tankarna drömde om några kokta potatisar och en skiva

saltat fläsk och en sup hittade duvorna hans knäckebrödsbulor. Pickandet blev intensivare och de rörde sig precis inom den lilla bit av trädgården där han hade lagt ut smulorna. Han nickade nöjt, sprängd duva stod på menyn. Kanske redan i morgon,

Han gick in och duvorna flög iväg då han reste sig. Han tände kaminen och satte på en kastrull med vatten och när det börjat sjuda la han i tre potatisar, några bitar av en rova, skar en fet skiva av det rökt saltade fläsket. Då vattnet kokat en stund skar han en morot i skivor och la ner dem med potatisen. En kopp vatten i pannan med sumpen, ett halvt duralex glas med hembränt och sedan sopade han vid kaminen i väntan på potatisen. I en stund av lugn, men också förväntan, tänkte han på sprängd duva och hur han skulle tillaga den. Utan idéer till en början men med eftertanke bestämde han sig för att tillaga dem över öppen eld med lite enbärsris i skrovet. Han bestämde sig också för att variera kosten redan nästa dag med rårakor och lingon.

Efter att han hade ätit och diskat reste han stegen till vindsutrymmet och ur kistan plockade han ur en tändhatt, skar av en halv dynamitgubbe och till sist en cirka fyra meter lång stubintråd. När han harvat sig ner med attiraljerna och stängt vindsluckan hämtade han sopen och sopskyffeln eftersom en hel del boss hade följt med ner från vinden, att sopa var en viktig del av Arvid Olssons liv. Han satte på radion och la in mer ved i kaminen innan han somnade på kökssoffan, det sista han tänkte på var att nu var det bara en månad kvar innan han skulle börja gå till ån för att se om hon skulle komma i år igen, pianisten. Han somnade tungt med mätt mage och vaknade först vid tretiden på morgonen. Först tänkte han klä av sig och lägga sig i sängen igen men kände sig spänd inför dagen så han gick ut och fyllde stålbyttan med ved, tände upp i kaminen, sopade framför den men inte under sängen eftersom han hade sovit på kökssoffan. Dagen till ära tömde han ur sumpen ur pannan och la i två rejäla skopor kaffe efter att han hade malt bönorna. Det blev oftast kokkaffe, men ibland pulverkaffe, trots att det var dyrt. Läste av utetermometern och skrev i

almanackan. Det hade slagit över till plusgrader eftersom himlen hade täckts av moln under natten.

Kaffet satte fart på magen så han klädde sig och gick till utedasset. Tidigare, då lokaltidningen hade delats ut hade han alltid använt tidningspapper. Det hade ganska ofta hänt att han hittat artiklar som han missat och kunde läsa innan han torkade sig. Numera var det toapapper även om han tvingats byta från den typ han gillat men som hade fasats ut från affären. När han hade gjort ifrån sig tvättade han händerna och ansiktet i bäcken innan han gick in och gjorde mackan: En knäckebrödskiva med tre skivor prästost och tre insaltade gurkskivor. Han la ved i kaminen, sopade och när klockan passerat sju gick han ut. Han högg granris och la stubintråden under riset, apterade tändhatten i änden och stack in den i den halva dynamitgubben som han placerade i en fördjupning som ändå fanns i gräsmattan. Malde i sin handflata ut en hel knäckebrödskiva och lät smulorna falla kring dynamiten, sedan hämtade han en tändsticksask och satte sig på huggkubben.

Duvorna kom först vid lunchdags, det gjorde inte Arvid något, han hade tid att vänta, och innan dess hade han fått skrämma bort ett par envisa nötskrikor som lockats dit av utfodringen. Det retade honom lite att duvorna som vanligt gick helt planlöst omkring, pickande än här, än där, trots att brödet låg på precis samma ställe som dagen innan. I väntan på smällen kom han att tänka på att det var nog dags att byta lakan och tvätta de använda. Så, efter en kvart, kanske en halvtimme hittade duvorna äntligen brödsulorna. Han hade sjunkit ner på knä bakom huggkubben och tände stubintråden som sakta sprakade vidare bort mot dynamiten.

Den ena duvan dog ögonblickligen, den andra, som var något mindre tog ett par tre flackande vingslag innan den föll ner i bäcken. Han var snabbt på fötter och lyckades få tag i den innan den flöt iväg. En liten sten hade slagit in i hans glasögon och spräckt hans ena lins, förargligt, de hade kostat en hel del då han varit hos en optiker på den tiden då lokaltidningen fortfarande delades ut. Men stolt och med något splittrad syn bar han duvorna till huset, klippte till en bit silvertejp och tejpede

fast den på den yta av linsen som spruckit. Då han satte på sig glasögonen hade lite av perspektivet förändras men han tänkte att det skulle han nog vänja sig vid. Han gick ut och plockade duvorna, tog ur dem och skar bort det han inte ville äta. Lever och hjärta kunde han göra buljong av och blanda i en potatis och göra löksoppa. Han gick ut och skar några kvistar ene, saltade lite och hängde upp fåglarna inne vedboden så att de skulle bli lite mörre. Ute kunde säkert räven få vittring på det döda köttet, eller kråkorna som ständigt tycktes dyka upp där det fanns något att äta. Han tände i kaminen, sopade och somnade på kökssoffan, väldigt tillfreds med dagens jakt. Det sista han tänkte på var att han hade en liten bit smör i matkällaren, han kunde låta den smälta på kokt potatis och mosa den med gaffeln, salta lite och ta en sked av den marmelad han hade fått till jul.

Då han vaknade till med en känsla av glädje långt inne i bröstet la han ved i kaminen, sopade och rev fyra potatisar grovt och stekte i pannan. Tillsammans med de rårörda lingonen blev det som vanligt gott. Han tog en sup och lyssnade på nyheterna och väderleksrapporten, klädde av sig och sov ovanligt gott, drömde om den franska pianolärarinnan.

Dagen efter började som vanligt. Tända i kaminen, sopa framför spisen och under sängen, kaffe på sumpen från dagen innan. Ute var det vindstilla, två plusgrader och en nästan klar himmel. Han drack sitt kaffe och försökte återkalla de fina drömmarna utan framgång. Han tänkte att det var konstigt det där, att hjärnan skapade egna historier som han sedan inte mindes. Men han visste att det hade varit en trivsam dröm, det hade han känt då han vaknat.

Ur den lilla boden letade han fram tripoden, kapade ett armeringsjärn i lagom längd och skar några kvistar av den enda enbusken han hade. Mest bestod tomten av tall, gran, asp, al och så den förskräckliga gråaspen som bara skröpade ner och var helt värdelös som ved. Han högg lite ved tunt som han skulle använda som tändved, monterade tripoden och spikade in två spikar där han kunde lägga armeringsjärnet och sedan satte han plaststolen i lä vid väggen och somnade kort i solen som äntligen

började värma lite. När den passerade en grantopp visste han att det närmade sig lunch. Han hämtade sina sprängda duvor, potatis, tände elden under tripoden och hämtade vatten i bäcken i en stålbytta som han hängde upp med ståltråd ovanför eldstaden. När potatisen just börjat koka drev han armeringsjärnet genom de två kropparna och la järnet på de två spikarna med duvorna ett par, tre decimeter från elden. Han gick och hämtade sina arbetshandskar, flyttade huggkubben och satte sig på den och började metodiskt vrida runt järnet. Aromen av köttet som sakta stektes spreds över tomten och han kände sig tillfreds. Det var ett monotont arbete att sakta vrida runt armeringsjärnet, men å andra sidan passade det helt och hållet in i det liv som Arvid Olsson levde. Lite då och då kände han på potatisen men fjolårspotatis krävde lång tid och han kom på att det snart var dags att skotta runt lite i landet och göra fåror för sättpotatisen.

Han skalade potatisen, det gjorde han sällan, men det var ju fin lunch på gång. Hämtade smörklicken och marmeladen, saltet från köket och mosade sedan de skalade potatisarna med gaffeln och blandade i smöret, saltade och skar köttbitar av de sprängda duvorna. Han hade tagit ner fintallriken från väggen och tvättat av den, äkta Gustavsberg med några blommor i kanten. Han hackade enrisbarren och strödde över maträtten. Hade han inte varit så hungrig så hade han flyttat till plaststolen men han blev kvar på huggkubben, smaskande i sig maträtten med lite fett rinnande ur mungipan. Han tänkte att sist han åt något så gott måste ha varit då prästfrun, änkan, bjudit på rådjurssadel, kokt potatis och sås, han försökte komma på hur många år sedan det var utan att hitta svaret. Längre sedan var det i alla fall. Ett par nyfikna lavskrikor som lockats av elden och måltiden landade någon meter ifrån honom och han slängde till dem potatisskalen. En lunch med sällskap gör lunchen bättre och han började fundera på när han senast ätit en lunch tillsammans med någon annan. Han kom fram till att det måste ha varit vid samma tillfälle, med änkan efter prästen, och inte heller nu lyckades han pricka in vilket år det var. Han slickade av tallriken då maten var uppäten, skämdes lite eftersom han visste att så gjorde man

inte men å andra sidan verkade lavskrikorna inte bry sig. Vad visste de om vett och etikett? En liten sup avslutade lunchen och när han burit in tallrik och bestick somnade han på farstubron i solen.

Då han vaknade efter en kort tupplur satte han på sig stövlarna och luvan, det var ännu lite kyligt, och gick på en promenad till Edsele-ån genom skogen. Det var för tidigt, pianolärarinnan kom i slutet av juni och nu hade inte ens maj passerat. Att det var för tidigt visste han, men platsen där hon brukade sitta, mitt i ån på en stor sten och spela på sitt piano var fylld med så många vackra minnen. Första gången han hade stött på henne var 2017, den 21 juni och sedan dess hade han fått nöjet att lyssna på hennes vackra stycken i fyra år, alltid i slutet av juni. Vem hon var visste han inte, men hon spelade vackert, var alltid naken och han tyckte att hon var väldigt vacker. Första gången, 2017, då han hade varit ute för att meta, hade han blivit förlägen över att plötsligt se en naken kvinna med ett piano, han hade försökt gömma sig bakom en gran men hon hade tittat på honom och gett honom ett leende. Så han hade glidit ner framför granen i lingonriset, lite generad men pianots klanger och hennes kropp, och det att hon så ogenerat bara fortsatte spela gjorde att han kände förtrolighet. Hon verkade inte alls bry sig om att han satt där, med ryggen mot granen. Kanske att hon till och med uppskattade publik? Då hon efter att ha spelat snabba stycken där hela hennes kropp verkat ryckas med så att hennes långa mörka hår täckte ansiktet övergick hon till lugnare stycken och han somnade, år efter år, och när han vaknade var hon alltid borta. Att hon var pianolärarinna visste han inte, men det var det enda han kunde tänka sig. Att hon var kompositör fick han reda på flera år senare. Att hon var fransyska var han säker på, hon hade sjungit en gång, då 2017, och spelat melodin på pianot och han hade känt igen sången, en väninna till hans mamma som kom från Frankrike hade ofta sjungit samma sång.

Men nu var det sista veckan i maj. På promenaden hittade han en hel del harsyra som retade aptiten. Han åt både blommorna och de syrliga bladen. Han konstaterade också att det troligen skulle bli massor av lingon det här året. Humlor surrade i

lingonriset som var fulla av små ljusröda blommor. Kommer regnet då det behövs, tänkte han, då ska jag plocka mer i år. Han satte sig vid sin gran där han alltid satt då hon var där, åt en handfull harsyra och somnade. Arvid Olsson hade lätt för att finna ro och med ljudet från ån och vinden som fick trädkropparna att vaja lätt, sången från en svart-vit flugsnappare fick hans ögonlock att bli väldigt tunga.

*

Det fanns några få gånger på året då Arvid Olsson kände en viss stress. Det var när potatisen skulle ner i jorden, när mäsken skulle göras i ordning för jäsning och när han var tvungen att cykla ner till vägen och ta bussen till Ramsele för att köpa rökt saltat fläsk, salt, kokkaffe och ibland sill, beroende på om han hade nypotatis eller inte. Bensin och kedjeolja till motorsågen behövdes också på våren. Några kilo socker och jäst till mäsken. Fördelen med Ramsele var att han fick öva rösten lite med några fyndiga kommentarer till kassörskan, speciellt om det var den där unga med lösögonfransar, hon som heter Hanna, det står på hennes namnskylt.

Nu var försommaren i antågande och han behövde göra alla sakerna, egentligen i tur och ordning. Valborg hade passerat och termometern hade stått på plus en hel vecka, cykelhjulen hade han pumpat och han hade tagit av plastpåsen från sadeln, en Crescent som hans pappa haft då han levde. Ryggsäcken hade han plockat ut ur förrådet och finkläderna ur kistan bredvid sängen. Nu var det dags att slipa rakkniven, blanda såpvatten, klippa ögonbrynen och ansa håret i näsan. Alla de sakerna var något som han helst hade velat slippa, den enda spegeln han hade var så gammal att han knappt såg sitt ansikte i det mörknande glaset och rakkniven såg han som en fiende. Han var ändå nödd att ta tag i det.

Han var uppe vid fyratiden, allt tog ju sån tid. Efter tre skapliga skärsår från rakningen och ett sticksår efter nagelsaxen ovanför vänster ögonbryn bestämde han sig för att skjuta på resan till Ramsele ett par dagar, han såg ut som om han hade varit på Valborgsdansen och råkat ut för grabbarna från Näs. Han sopade och till lunch kokade han tre potatisar som han åt tillsammans med det sista av knäckebrödet, det sista av prästosten och tre skivor saltad gurka. På tomten hade ett femtiotal bergfinkar gjort ett tillfälligt stopp, vart de nu var på väg. Han smulade sönder det sista av brödet och slängde ut det till småfåglarna på tomten. Eftersom molnen rörde sig snabbt på himlen och han kände lukten av regn gick han och satte sig i sin pappas Volvo PV 444 och somnade men vaknade strax av att det smattrade

på rutan, solen sken på bilen men från något moln föll stora hagelkorn. Han kunde inte dra sig till minnes när det sist hade haglat, det var ett unikum på hans lilla tomt. Då det slutat gick han in i stugan, tände i kaminen och sopade, hällde upp en halv kopp brännvin och satt ett tag och funderade på det som de så ofta talade om på radion: Klimatförändring. När kvällen kom gick han till matkällaren och hämtade det som fanns kvar av blodpuddingen, två skivor som han stekte i det gamla matfettet i pannan till dess att de var så hårt stekta att han kunde hålla upp de i änden utan att de vippade. Han tänkte på vad folk skulle tro när de fick se hans skurna och stuckna ansikte, men han behövde proviantera, kanske blev det bussen. Sedan la han sig med radion på, och somnade.

Han hade skrivit en lista för inköpen, packat ner ett par matkassar i plast. Det enda ovanliga på inköpslistan var ett besök på systembolaget, han hade fått idén att köpa en flaska vitt vin om det mot förmodan visade sig att han kunde bjuda pianolärarinnan hem till sig. Det hade aldrig hänt men ovanliga saker händer, det visade inte minst äventyret och lunchen med de sprängda duvorna.

Varje gång som han gränslade sin cykel kände han samma känsla av att vara lite yngre igen, det var mest nedför till stora vägen där bussen åkte förbi, han visste att han skulle få det surt igen då han kom hem med fylld ryggsäck. Han satte sig på mjölkbryggan som inte använts på många år och ett par timmar senare vinkade han till busschauffören som bromsade in. Ett för Arvid pinsamt samtal följde då det visade sig att bussbolaget inte längre tog emot kontanter för enstaka resor utan krävde bankkort och det hade han aldrig haft. Chauffören viftade in honom och sa att det kunde väl justeras senare. Arvid, som aldrig hade handlat på kredit och alltid varit skuldfri satte sig men resan blev otrevlig eftersom han kände skuld. Då han klev av i Ramsele frågade han om returresan och den vänliga chauffören sa att det skulle lösa sig, han körde hela dagen. Både på affären, på systemet och på macken hade han hitintills betalat med sedlar och mynt, så måste det vara på landsbygden. Men tiderna höll snabbt på att förändras, utan att han visste om det.

Väl framme med lite mindre ångest upptäckte han att fläsket, sockret och torrjästen hade stigit rejält i pris, de hade pratat om det på radion, det var ett krig som startat i Ukraina, som han inte visste var det låg. Han hade tänkt köpa en dosa grovsnus men då han såg vad den kostade avstod han. Bensin och kedjeolja hade också rusat iväg och av sockret köpte han bara ett kilo fast han hade tänkt sig två. Hade han tur innehöll potatisen han hade hemma hög sockerhalt. Prästosten hade också stigit rejält liksom det rökta, saltade fläsket men det var liksom grundmenyn, och några fler duvor räknade han inte med. Han insåg att han nog skulle behöva fiska mer bäcköring i ån den här sommaren. Folk var annars som folk var mest i en tätort, ingen hälsade eller hejade, trots att han visste namnen på några få av dem. Kassörskan på affären var ny, väldigt trevlig. Kassörskan på systemet kände han igen sedan tidigare och han fick en kort pratstund eftersom han frågade henne om råd på ett fruktigt vin som passade på sommaren. På vägen till busshållplatsen mötte han Lasse som han hade gått i skolan med. Lasse var 'lite efter' men alltid vänlig och en ung kvinna gick förbi bänken där han hade satt sig för att vänta på bussen med en hund som påminde om en varg. Hon sa ingenting och han visste inte vad han skulle säga även om han var nyfiken. Kunde folk äga vargar nuförtiden?

Väl hemma och efter att ha fått skjuta cykeln i uppførsbacken kokade han kaffe, åt en bit fläsk utan potatis. Tänkte igenom det där med bankkort utan att komma fram till någon lösning. Bank fanns bara i Sollefteå och utan kort kunde han inte ta bussen dit, och dessutom gillade han inte stan, det var på tok för mycket folk, bilar och människor som han inte kände igen. Han tog en liten sup efter fläsket och kaffet och somnade som en stock på kökssoffan efter att ha sopat, någon brasa behövdes inte, våren hade kommit. Innertermometern visade 16 grader.

Dagen efter innehöll både en dålig och en mycket överraskande nyhet. Det första han såg då han vaknat var en ensam ren i skogsbrynet. Vad han visste höll sig flockarna av renar som samerna körde ner från fjällen mest ovanför Ramsele, så han antog att det var en som brutit med sin flock. Det fick honom först att fundera på om

en ren kunde känna sig ledsen eller utstött utan någon slutsats men i nästa ögonblick började han fundera på sprängd ren, ett recept han aldrig hade hört talas om. Han gick omedelbart upp och satte stegen vid vindsluckan, plockade på sig en tändhatt, en tre decimeters stubintråd som han knipsat av och en hel dynamitgubbe. Han visste att renar var i princip tama, i alla fall inte direkt folkskygga. Han klädde sig men glömde kalsongerna eftersom det hastade, stoppade tändsticksasken i fickan, klev i stövlarna och smög ut. Kröp förbi dasset och närmade sig bäcken, och renen som stod och krafsade på en sten i skogsbrynet. Med skakiga händer trädde han stubintråden i tändhatten som han satte i dynamiten. Runt sprängmedlet hade han lindat toapapper runt en handfull gamla rostiga spikar som, tänkte han, skulle fungera som projektiler, en uppfinning i stunden. När han kommit så nära, 10–12 meter, att han bedömde att han skulle nå fram med ett proffskast tände han stubinen, renen reste på huvudet då tändstickan skrapade mot plånet. Arvid försökte bestämma sig för hur länge han skulle våga hålla i dynamiten innan han till slut tänkte att det var dags. Han låg kvar bakom en stor sten då han kastade, den slog i en gran på vägen och smällen var häftig trots att han höll för sina öron där han låg bakom stenen, full av adrenalin och en tanke på att rökt renkött borde säkert passa till vitt vin.

Han fick lov att slipa upp skärpan på morakniven, att stycka ett djur hade han aldrig gjort men hade sett andra göra det. Han glömde helt bort kaffet, arbetade i sitt anletes svett hela dagen innan han hade tagit ur renen, hjärta och lever sparade han. Skinnet var till hans besvikelse lite bränt och fullt av rostiga spikar men skulle nog ändå ge värme vid brasan någon fiskekväll. Han hängde upp kroppen i takbjälkarna på boden, hade inte nog med salt så till delar av kroppen använde han tösalt, han tänkte att salt som salt borde väl fungera.

Den dåliga nyheten denna annars så framgångsrika dag var att han upptäckte spår av en grävling som tydligen ville bosätta sig under det stora utedasset som sedan länge inte längre var ett dass utan ett bryggeri för tunnan med mäsik och maskineriet

för att koka brännvin. Grävlingar, visste han, var envisa djur och han tänkte att de säkert var för sega att äta. Han oroade sig för renen och drog till sist fram en gammal rostig kamin som han barrikaderade bodens dörr med.

Nåja, grävlingen skulle bli ett senare problem. Han tände i kaminen eftersom vädret var klart och det skulle nog kunna falla ner mot nollan igen. Satte fyra potatisar att koka istället för tre på spisen, skar en fet skiva rökt saltat fläsk, sopade framför kaminen och bar in en bytta med ved. Efter att han hade ätit, druckit kaffe och tagit en sup sköt han bara bort koppen, tallrik och bestick en bit bort på bordet och somnade på köksstolen med armarna korslagda som kudde under huvudet på matbordet. Det hade varit en händelserik dag. Efter ett par timmar vaknade han till, lite stel i nacken, la mer ved i kaminen, klädde av sig och kröp med ett litet leende ner under täcket, fluffade upp kudden och tänkte att i morgon måste han rengöra rökkåtan.

*

Efter morgonkaffet och disken började han att med hink och spade gräva upp blöt sand och lera tillsammans med vatten som han hällde ner i hålet som grävlingen gjort. Den rann ner i djupet och han tänkte att om han dränker hålet kanske grävlingen ger upp. Sedan rengjorde han röken, drog undan den rostiga kaminen för att titta på kroppen som hängde från taket, han bedömde att det var 70, kanske 80 kilo kött. Hade han inte haft en talja hade han varit chanslös med att få upp den. Han hade träningsvärk både här och där men tyckte att det hade det varit värt. Rökt ren och potatis, några glas vitt vin. Han önskade att han visste hur prästens änka fått till den där såsen som hon bjudit honom på, såser var inget som han visste något om men fick för sig att grädda och köttbuljong och spad från ben av renen borde kunna bli något. Han insåg att han skulle behöva göra en resa till Ramsele igen, redan nu för att köpa salt för att lägga köttet i saltlake, den här gången skulle han inte våga chansa på bussen så det fick bli cykel även om det var 4,6 mil tur och retur. I år skulle han bjuda pianolärarinnan på en sjujåkla lunch hoppades han.

Med säcken på ryggen gav han sig iväg och höll nästan på att krocka innan han lämnade sin grusväg, en stor svart bil hade just svängt upp på hans grusväg och eftersom gruset delvis var fruset och bromsarna dåliga var det på håret att han lyckades väja. Han styrde ner cykeln i diket och med andan i halsen såg han att det var landsfiskalen Alexandersson med någon i passagerarsätet som kommit upp från Sollefteå. Landsfiskal Alexandersson, som Arvid kallade honom trots att ämbetet lades ner innan han var född 1965, men hans pappa hade alltid sagt landsfiskalen, alltid med 'den där jävla' före. Det rörde sig om ett bråk som varade i decennier eftersom hans pappa vägrade att besiktiga sin Volvo PV 444 och vid upprepade tillfällen fick böter eftersom han framförde ett fordon med körförbud. Nu berättade landsfiskal Alexandersson att någon granne hade hört en skarp knall och Arvid lyckades tänka igenom det som sagts och förklarade att det hade fallit hagel då han vaknat på soffan någon dag tidigare, kanske hade det varit åskan? Alexandersson

såg djupt i hans ögon men tog emot den uppdiktade historien och undrade vart han var på väg. Trots allt hade de just pressat ner honom i diket på hans egen väg så det var väl inte mer än rätt att ljuga och det var en vit lögn, vad visste han, det kunde ha åskat då han satt i sin Volvo PV 444 och sov. Det slutade med att landsfiskalen och hans passagerare gav honom lift till Ramsele, cykeln rymdes i bakskuffen. Arvid satt under färden och tänkte på att det var många lite märkliga saker som hänt de sista dagarna. Han köpte det som fattades och cyklade hem, som vanligt fick han leda cykeln på grusvägen upp mot huset.

Han kokade saltlaken efter sin mors recept. Han styckade renen så att han fick lagom stora bitar. Det var så mycket kött att hans grytor inte skulle räcka till insåg han och släpade fram det gamla badkaret som korna hade fått vatten i på somrarna. Med såpa och skurborste fick han den skapligt ren efter ihärdigt skrubbande. Han la i köttet och hällde den ljumma lagen över. Han la över en presenning, plank ovanpå och till sist några rejäla stenar. Sedan gick han till bäcken med hinken och hämtade lera, sand och vatten som han hällde ner i hålet som grävlingen gjort, hämtade såpa, handduk och rena underkläder och badade i bäcken. Vattnet var varmare nu, vårsolen hade gjort sitt.

Efter att i fyra dagar inte gjort mycket städade han ur rökkåtan när solen just gått upp, hängde in köttet och tände veden av al, den hade han gott om, alen var som ett ogräs, växte frodigt i vartenda dike. Han tände en eld nära kåtan och grillade en bit av rensadeln som han hade sparat från saltlaken och röken. Då han hade ätit la han in mer ved och knackade på termometern som satt utanpå kåtan. Den verkade fungera. 77 grader skulle köttet hålla innan han kunde ta ut det.

Dagarna passerade kvickt den här tiden på året. Mäsken på omkring 100 kilogram potatis ställdes att jäsa, det brukade ge 10 – 15 liter hembränt, potatis med groddar ner i landet, dasset tömdes. Veden han kapat och huggit innan vintern tog han in i vedboden och sedan slipade han sågkedjan och började fälla träd, hugga och lägga på hög inför nästa vinter. Grävlingen tycktes ha gett upp efter flera veckor av blöta.

Arvid skrubbede av utemöblerna och satte ut dem där de alltid stått. Brände grenar som blåst ner, tillsammans med smått skit från träden han fällde, gick med sekatören och klippte små groende träd som slagit rot där han inte ville ha dem. Cyklade en gång var fjortonde dag ungefär till Ramsele för att fylla på med lite ditt och datt, mest rökt saltat fläsk, toalettpapper men i slutet av juni frågade han butiksägaren om råd för sås till rökt kött. Han svarade omedelbart Enbärssås och han fick recept och köpte massor av knepiga ingredienser, en del sånt som han aldrig tidigare hade köpt.

Han tvättade sig nu varje morgon i bäcken, fick håret klippt hos Veronica som bodde 5 kilometer från hans stuga och egentligen arbetade på en hårsalong i Sollefteå. Drog skärpa i rakkniven mot sitt läderskärp och lyckades raka sig med bara ett skärsår under näsan, sämre gick det då han skulle klippa nashåret då den spetsiga nagelsaxen drev iväg då han skakade till och stack ett retligt hål därinne som inte verkade vilja sluta att blöda förrän dagen efter. Han tvättade sina kläder i balja och gned in kängorna med tjära. Han smetade becolja bakom öronen eftersom han tyckte att det luktade så gott och gick till ån, kanske var hon där, den franska pianolärarinnan.

Varje dag gick han de 4 – 5 kilometer från hans hus till den plats där hon brukade dyka upp. Den tredje dagen satt hon där igen och Arvid Olsson andades ut. Helt näck satt hon på den stora stenen mitt i ån, som enligt honom själv var en bred bäck, och spelade på sitt piano.

Han behövde först mätta blicken, hon var i hans ögon den vackraste av alla kvinnor på jorden. Sedan satte han sig vid samma gran där han alltid satt och njöt av tonerna, och av nöjet att se henne igen. Det var de bästa dagarna av året, dagar som rätade hans rygg, lå det dagliga arbetsamma livet åt sidan, fick hans hjärta att slå lite snabbare och tände hans lust. Hon spelade med inlevelse, rörde överkroppen i takt med musiken och hennes hår täckte ibland hennes ansikte. Efter några intensiva stycken med mycket kraft och snabba skiftningar i tonföljden spelade hon flera lugna stycken som var så vackra att han först blev tårögd, sedan trött, och sedan somnade han med ryggen mot granen.

Då han vaknade hördes bara vattnets sorl och han rätade på kroppen. Hon stod på knä precis bredvid honom. Han såg bara hennes ögon. Lite nyfikna, gråblå med en mörkare färg i utkanten av iris. Han blev tårögd igen och kände en väldigt stark känsla av vilja ta på henne, smeka hennes kind och luta sig fram för att känna hennes lukt men det blev tvärtom. Det var hon som lutade sig fram mot honom och gav honom först en prövande puss, bara läppar mot läppar, sedan en tungspets som öppnade hans mun. Han omfamnade henne, kysste hennes hals och kände hennes doft. Hans ena hand rörde hennes bröst och han kände hennes hjärtslag. Hon andades djupare och han svarade.

När hon till sist reste sig slant hans rygg från granen och han låg leende i mossan och såg hur en svag vind fick granarnas grenar att röra sig försiktigt och där ovanför den ljusblå himlen med enstaka cumulusmoln som sakta rörde sig åt nordost. När hon återvände var hon klädd, bar en ovanlig ryggsäck med pianot och Arvid, helt

omtumlad, lyckades på dålig engelska och kroppsspråk be henne att följa med honom hem för lunch och en kopp vin. Hans lyckorus stegrades då hon inte bara tackade ja utan sedan även tog hans hand då de gick tillsammans genom skogen mot hans hus. Han var tårögd av glädje och förvåning men försökte diskret att torka sina ögon. Hon log och gav honom en puss, försiktigt, som om han hade varit av glas. På promenaden pekade han på olika saker han såg och sa vad de hette, hon härmade. Gran, tall, mossa, himlen, blomma, beckasin, bäck. Då de kom till hans hus bad han henne sätta sig vid utemöblemattan, solen sken och det var lagom varmt. Han sprang in, hämtade två kaffekoppar, han hade bara ett duralex glas, vinflaskan och sprang ut igen. Han hällde på ordentligt men med lite skakiga händer, sa skål och förklarade med händer, kropp och nervös engelska att han skulle gå in och laga mat. Hon bara log och plirade med de där, enligt Arvid, oemotståndliga ögonen. Han la in ved, satte potatis på spisen och letade fram receptet som han hade fått på butiken. Han skar tunna skivor av den rökta renen av sadeln. Sprang ut med fintallrikar, Gustavsberg som han hade tagit ner från väggen och torkat av, och silverbestick som han ärvt av sin moster som aldrig hade blivit gift. När han dukade rörde hon lätt vid hans hand och log och han kände sig yr. Inne i köket tog han en rejäl sup för att lugna blodflödet, kände med en gaffel på potatisen och rörde klart enbärssåsen som skulle bli ljummen innan servering. Servetter hade han inga men en toarulle skulle fungera, tänkte han.

Hon åt som om hon inte hade fått någon påfyllning på en vecka. Hon var späd, inte speciellt lång och även om han själv inte kunde bedöma om maten var god eller inte i anspänningen så blev han imponerad över att en kvinna kunde få i sig så mycket mat. Han sprang till och med in och skar mer av sadeln. Då potatisen och köttet var slut, såsen hade skrapats ur kastrullen och vinflaskan var tömd sprang han in efter en dunk med hembränt och sitt enda duralex glas och bjöd henne på en sup. Hon tog den i klunk, hurvade till och klappade sig på magen, plockade fram pianot ur den konstiga ryggsäcken och började spela, lugna melodiska stycken. Arvid

smekte hennes kind, luktade på hennes hals och la sig ner bredvid bordet och somnade.

Han vaknade eftersom han frös och då var hon borta. Bordet var avdukat och då han gick in i huset fanns hon ingenstans. Tallrikar och bestick, koppar och glas, kastruller och skärbrädan var diskade. Dunken med hembränt stod på diskbänken. Fortsatt i någon form av rus klädde han av sig och somnade. I flera veckor efter den magiska dagen tvättade han sig, bytte kalsonger och gick till ån utan att höra en enda komposition, bara vattnet som porlade och aldrig tycktes ta slut. Minnen som tidigare hade varit vackra förbyttes i saknad och sorg och tramptagen till Ramsele kändes tyngre, brännvinet smakade sämre och i det nyligen rengjorda utedasset luktade det illa. Han sopade inte lika noga, blandade inte sand med morötterna han skördade med den precision som han brukade och drack oftare hembränt. I moderna termer föll han in i en depression, men om det visste Arvid Olsson ingenting. Han undrade bara varför hon så plötsligt försvunnit efter en så underbart trevlig dag. Han visste att han inte hade mycket att erbjuda, pengar hade han, i rullar med sedlar med gummisnoddar som advokaten Andersen kom med någon gång i halvåret. Snart ett skåp fullt eftersom han inte gjorde av med mycket pengar, det var någon form av avkastningar från en fond som hans far startat. Den sprängda renen och dess rökta kött fanns det ännu kvar av och potatisen växte, kålrötterna han satt var stora som handbollar. Veden var klar, både för denna vintern och nästa. Brännvinet var destillerat och den här sommaren hade det varit betydligt färre mygg och småjävlar än vanligt, men inget av det var något han la i vågen. En saknad tyngde den andra vågskålen. En obalans. Det var ju fan, tänkte han, att man inte studerade franska i stället för engelska i Sverige. En engelsk pianolärarinna fanns ju inte i hans å. Senare blev han lite bitter, ställde sig frågan om varför hon kysst honom och låtit honom känna hennes hjärtslag för att sedan bara försvinna. Det var en tung höst som väntade, en längre vinter än han någonsin upplevt trots fler småfåglar än han hade haft tidigare, en ångestladdad cykeltur ner till Sollefteå för att skaffa bankkort på

hösten. Eftersom han inte hade ett ID kort eller ett pass löste det sig till sist efter att landsfiskal Alexandersson kom dit och intygade att han fanns, vad han hette och var han bodde. Han fick också lova att i efterhand sända in ett personbevis så han fick lov att besöka advokat Andersen som hjälpte honom att beställa ett från skatteverket. Inte heller det utan problem eftersom han inte hade Bank ID.

Nej, livet blev sig inte likt, han kände det som om han förlorat med en hårsman på ett lotteri. Visst sopade han framför kaminen, under sängen och tvättade sig någon gång i månaden, rakade sig och gjorde allt han kunde för att komma tillbaka till den takt han tidigare haft i livet. Den där känslan av att inte vänta sig något, bara att nästa dag skulle vara lik den innan. Han tog långa promenader, ofta tillbaka till ån och minnen störde honom dygnet runt, även i sömnen då han vissa mornar vaknade tidigt med stånd. Då klädde han sig genast och kokade sumpkaffe. Han hade en lapp i fickan för att inte glömma koden på Bankkortet då han tog bussen till affären i Ramsele. Han tänkte att en naken pianolärarinna kanske inte alls skulle dyka upp nästa år och om hon gjorde det, vad tusan skulle han göra då? Vem var hon? Och varför försvann hon så plötsligt? Han gick och la sig vid 19, vaknade vid 7 som om sömn var det enda läkemedlet, pulsade i snön ner till huvudvägen, tog bussen och köpte fläsk, lite sallad eftersom de sagt på radion att det var helt nödvändigt och att gubbar som han i Norrland åt alldeles för lite grönsaker. Ostbågar köpte han en gång eftersom han aldrig hade smakat det. Möten med kassörskorna blev lite av en ventil även om han sällan visste vad han skulle säga, men det var ändå trevligt att möta en kvinnas blick, om så bara över en transaktion med ett bankkort.

Det följde en tid av rannsakan, pianolärarinnan inte minst, men även närmaste grannen, göteborgaren, som med sin hustru både bjudit in honom på middag vid jul och nyår för att sedan vända på steken och nu tycktes avfärda hans existens de få gånger då de var där. Det var uppenbarligen något fel med hur han bemötte folk som han tyckte om som gjorde att de drog sig tillbaka. Kanske var det hans återkommande vandringar genom skog och mark, hans något mörkare hy eller bara

hur han stakade sig fram då han talade. Eller att han inte hade varken skoter, fyrhjuling eller en fungerande bil. Frågorna växte till dess att svaret blev ett frågetecken. Han kunde inte luska ut vad det var som var fel, inte var han gått snett eller bröt mot normen. Han hade bott i trakten sedan han föddes, prästens änka var den enda som hade visat ett visst intresse men hon hade bedrövtligt fula tår och när hon åt knäppte det ljudligt i hennes käke och vacker var hon inte. Ja, det blev en tid av skumma tankegångar och självrannsakan då snön återigen började falla och Arvid Olsson tände sin kamin, sopade och försökte förstå vad som hade hänt den sommaren som passerat. Han analyserade hur hon närmat sig honom, grubblade över vad som kunde ligga bakom hennes kyssar, men kunde inte förstå sig på den kvinna han för en dag hade mött. Varför hade hon tagit hans hand där i skogen. Varför hade hon lagt sitt huvud i hans knä? Vad hade varit hennes intentioner i ett möte som skulle avslutas redan samma dag? Han kunde inte förstå det som hänt och bestämde sig för att återvända till det liv han hade levt så länge, sopa, hugga och stapla ved, sätta potatis, bränna brännvin, spränga duvor om de skulle dyka upp. Möta dagen och dess väder som det var, det som hänt var en vacker parentes, ett ögonblick av lycka. Men även efter dessa beslut av slutledning kände han en saknad och sorg. Rökt sprängd ren hade han, potatisen hade grott och gett tiofalt tillbaka, han kunde fiska i ån och älven, ibland få både harr och öring. Han intalade sig att det skulle gå över, gick ut när det var sol men hennes snabba sorti hängde sig kvar och vad kunde han göra mer än att längta efter nästa års försommar. Han var sig inte längre lik, Arvid Olssons ramar för livet hade förskjutits.

En vacker höstdag med sol satt han vid bäcken som var brunvatten av humus, en vilsen ung räv som inte insåg att han mötte en fara strosade runt. Han gick till matkällaren och hämtade en bit av renen som han inte hade rökt. Rävsnöret åt glupskt av köttet, ett par lavskrikor som lockats av matbudningen flög mellan granarna och letade till sist efter resterna av måltiden. Han insåg att det var lugnet, den natur han föddes och levde i, de ögonblick av överraskande föda som till synes utan anledning

dök upp i livet var höjdpunkterna. Nakna nymfer fanns som i en dröm i bakgrunden, inget han skulle fästa sig vid. Att ta dagen som den var, elda, sopa, när det var årstid bada i bäcken, kanske spränga något vilt. Men någon pianolärarinna skulle det inte bli. Men så klart skulle han återigen besöka ån nästa sommar eftersom hon spelade så vackert, var så lockande och nu också gåtfull.

På P4 sa de att det skulle regna några dagar. Arvid kokade vatten och tog fram tvättbrädan och baljan. Hällde i såpa och gnodde underkläder, strumpor och ett lakan och ett kuddvar. Regn tyckte han var optimalt vid tvätt eftersom han inte behövde skölja tvätten, det gjorde nederbörden. Då dropparna började falla skyndade han sig ut till den uppspända tvättlinan och hängde upp kläder och sängkläder. Nöjd satte han sig sedan vid köksbordet, hällde upp en liten sup och skar en tunn skiva saltat fläsk som tilltugg.

*

Vintern kom redan i oktober, inte snön men kallare mornar, han tog cykeln en sista gång till Ramsele och gick in på systembolaget för att köpa lite vin, vad visste han? Kanske skulle han få ännu en kyss och få bjuda på lunch då försommaren med sin ljuvliga värme åter förskonade den här delen av Norrland med lite vila. 2 kilo salt rökt fläsk, 3 kilo morötter som han la i sandlådan i kallkällaren, 3 kilo kålrot. Potatis hade han och fortfarande en hel del rökt sprängd ren. Han köpte också russin trots att de ökat i pris, en kexchoklad som han åt upp utanför affären. Det där med kexchoklad var någonting som för Arvid gick i cykler, oftast var han inte alls sugen men rätt som det var kunde han inte låta bli. Dessutom var de ofta på extrapris, 3 för 15 kronor.

Då första snön föll tände han i spisen, sopade. Satte på radion och hörde att Putins krig fortsatte i Ukraina. Till morgonkaffet satt han ett bra tag och funderade över dessa ledare av länder, det fanns så många som enligt honom själv verkade vara på gränsen till fullkomliga idioter, men å andra sidan, vad visste han? Tankar fortsatte att snurra och han bestämde sig för att fråga snickaren Karlsson som han hade gått i skolan med vad det skulle kosta att renovera timmerhuset som stod på tomten. Förr, på hans föräldrars tid hade huset fungerat som sommarhus. Familjen flyttade helt enkelt ifrån huvudbyggnaden och in i det mindre timmerhuset som var helt oisolerat. Taket hade han själv bytt för något tiotals år sedan, men det skulle inte gå att bo där vintertid, det fanns inget sågspån i väggarna och bara enkelfönster. Idén han hade fått var att ställa i ordning huset för vinterboende och erbjuda pianolärarinnan att slå sig ner. Hon kunde förstås inte bo i huvudbyggnaden, hans liv och dagsrytm som varit sig lik ända sedan hans mor gått bort var inget man kunde dela med en annan person, resonerade han. Dessutom släppte han väder varje morgon innan han var riktigt vaken. Alla rullar med 500 kronors sedlar hade han fått advokatens hjälp att sätta in på kontot vilket inneburit problem eftersom nya lagar krävde att sedlarnas ursprung skulle verifieras. Vanliga pengar betraktades nu för

tiden med misstänksamhet. Men på kontot fanns nu 1 670 000, det borde räcka för en renovering tänkte han, och några hundra tusen måste väl finnas kvar, han visste ju inte alls hur en fransktalande pianolärarinna kunde försörja sig. Att hon gillade sprängd ren visste han, men potatis och fläsk? Ja vad visste han, hon kanske hade helt andra önskningsar. Öring och harr, det kunde han lägga till, men fortsatt med potatis och han hade en gammal älgstudsare gömd på vinden, men ingen ammunition.

För första gången i livet satte sig Arvid Olsson med en uppslagen anteckningsbok vid matbordet och skrev poesi, eller bara ord, beroende på vem som skulle läsa det. Han hade ett behov av att sätta enkla ord på det som snurrade runt i hans huvud. Hans första, som han plitade ner med möda eftersom snickarpennan inte tycktes gå hans väg och inte var vass, utan fet:

Likt två fjärilar kretsar vi runt varandra

I en blandning av nyfikenhet och glädje

I en dans utan riktning men med ett gemensamt mål

Och:

Ännu en gång har jag tappat bort orden

De förvann, det där jag ville få sagt

På franska

Hur fångar man en tanke?

Snickaren Karlsson kom upp och tittade, undrade vad som hade tagit åt Olsson men sa inget och sa att 5, kanske 600 000 skulle det nog kosta. Det var kringkostnader med elektriker och murare som skulle se över eldstaden som han inte kunde bedöma, han behövde ringa in offerter, och elektricitet ville väl Olsson få dit? Arvid nickade. Och toa, ville han få in en sådan som liksom grillade skiten eller skulle det byggas ett utedass? Efter lite eftertanke svarade Arvid att grillad skit kunde väl knappast lukta, så det var säkert ett bra val.

Våren som kom innebar en hel del förändringar, de flesta la han själv inte märke till. Den envisa solen den här torra sommaren blekte hans ögonbryn och gjorde stråna styva så till sist tog han nagelsaxen och ansade. Han köpte vanligt schampo för att lukta något annat än sig själv om hon skulle dyka upp till försommaren. Hönsen, som hade gått inne och värpte i garderober och köksskåp skulle ut. Det var sommar så först släppte han bara ut dem men det var omöjligt att hitta äggen i de rederna de hade valt så han jagade runt och högg av deras huvuden. Det var ändå omväxling i mathållning, stekt höna istället för rökt ren och saltat rökt fläsk. Men troligen hade han rätt, att ha hönor inomhus skulle nog inte ha trakterat någon kvinna, från Frankrike eller från något annat land. Bäckens torkade nästan ut och till sist blev det mer gyttjebad än bad och han försökte om och om igen analysera varför pianisten kysst honom och suttit bredvid honom, helt naken utan att analysen gav honom svar. Hon var och förblev en gåta, ett mysterium som liksom hade dumpit ner i hans lugna liv.

Han städade sin Volvo PV 444 och polerade karossen, oljade cykelkedjan, sopade som vanligt och tvättade kläder och sängkläder i bakvattnet i bäcken. Oljade in sina kängor, köpte 5 kilo saltat rökt fläsk och la det i en kista i kallkällaren. La in veden och kapade träd och högg för nästa år, plockade nerblåsta grenar och eldade torrt gräs och smått skit som han tog med sekatören.

Snickaren Karlsson dök upp med en drös av folk redan till försommaren, byggmaterial på lastbil, nya fönster, isolering, bräder och plank, målare senare men murare innan. Elektriker som kopplade en bred kabel från ett skåp som fanns någon kilometer från hans stuga, en försäkringsagent kom som ville få honom att teckna hemförsäkring men då satte han ner foten. Någon försäkring hade de inte haft sedan hans pappas Volvo PV 444 la av och huset som byggdes blev ju som nytt, inget skulle kunna hända. Arvid bekymrade sig för åtgången av brännvin som han bjöd på och kände en viss osäkerhet på om de 13 liter han fått ut av mäsken skulle räcka brännvinsåret ut. En stor del av den rökta renen försvann också eftersom han tyckte

att han måste bjuda på tilltugg till suparna. Då snickarna, elektrikern och målarna var borta på helgerna sov han längre än han brukade. Krattade grusvägen som blivit ojämn efter lastbilar, sopade under sängen och skurade en helg alla golv. Såpan var slut så han tog en rejäl skvätt av hårschampot som han hade köpt. En doft som han inte kände igen spred sig i hans hus och fick honom att sova lite sämre. Han kände att det var lika obekant som om han plötsligt skulle sätta upp gardiner för att stänga ute de tidiga solstrålarna. Han cyklade till Ramsele och köpte mer rökt saltat fläsk och 10 burkar ärtsoppa, bönor och ris. Att variera kosten var viktig, det hade han lärt sig av radion. Toapapper, som tog allt för mycket plats i ryggsäcken och även om han vek pappret flera gånger då han gjort det som måstes verkade rullarna räcka till mindre än de brukade. Affären hade tagit bort hans favorit i sortimentet och ersatt det med egna märken.

Då timmerhuset äntligen var klart skickade snickaren Karlsson en räkning på 750 430 kronor. Gott över vad han sagt men huset blev fint, isolerat, med en skorsten som var säkrad, el till lampor och två stödelement fyllda av olja. Arvid gick till ån och fick fyra harrar utan att använda spöt. De lekte och han kunde plocka upp dem med händerna om han satt still och var snabb med näven, den största var säkert nära ett kilo. Han satte sig vid granen där pianolärarinnan återkommit år efter år och somnade. Vaknade utan att någon lutade sig fram och kysste honom.

En dag satt han som så många andra och tittade ut på fågelbordet, det att scenariot ständigt ändrades kunde få honom sitta stilla och se ut i en timme eller två. Finkar, blåmes som vanligt, talgoxe, domherrar, nötväckan, hackspetten, en solitär steglits. Han såg den renoverade stugan och grubblade över vad han hade gjort, trodde han verkligen att en fransk pianolärarinna skulle acceptera ett liv mitt i ingenting. Hans liv, visst, men i Sollefteå rörde sig många människor, i Frankrike var det säkert än mer rörelse. Så resonerade han med sig själv. Tänkte att det nog var bäst om han försökte kyla ner förhoppningar och känslor och inte vänta sig ett mirakel, snart var vintern kommen och han visste ju hur långsamt och mörkt det snart skulle bli. Han

undrade hur det var i Frankrike, säkert varmare tänkte han, och kortare vinter, folk här och där som i Sollefteå. Men han kunde inte glömma kyssen, hennes vackra ögon och nakna kropp. Visst hade han haft ett nära förhållande med Gunilla i gymnasiet, men det var väl 30 år sedan och när hon hade flyttat till Stockholm hade han först trott att någon annan kvinna skulle dyka upp men så blev det inte. Han hade gått till ån varje dag från mitten av juni men gett upp i mitten av juli. Pianolärarinnan dök inte upp och Arvid kände en stor oro, hade det hänt henne något? Hade hon hittat en annan å? Han följde ån till dess att den rann ut i faxälven utan några spår efter henne, samma sak i flera dagar efter.

Ekorrharna kom ner ifrån tallarna och Arvid gick ut och kastade solrosfrön på marken för annars klättrade de upp på fågelbordet. Han gick in och sopade. Han hade köpt ett modernt sop-set där sopskyffeln, som hade någon slags gummilist längst ut fungerade helt värdelöst så han använde den gamla i plåt. Med den fick han upp allt men måste böja sig, ibland ställa sig på knä. Han kokade potatis och skar några skivor av rökt saltat fläsk. Ute hade luften luktat snö och mycket riktigt föll ett tunt lager som förändrade rytmen, livet blev lugnare, kallare.

Snön hade gjort landskapet vackert till nästa morgon, men han visste att det bara var tillfälligt, tredje gången snön föll brukade den till delar bli liggandes. På morgonen, innan snön smält fann han spår efter älg vid bäcken och han stannade upp med spannen i handen och tänkte att sprängd älg inte skulle vare dumt att bjuda pianolärarinnan på, men grillad öring skulle vara en variation och det var lättare att grilla en fisk än att stycka och röka en älg. Nej, fisk fick det bli. Han kunde försöka lura den där bjässen som så ofta stod i bakvattnet bakom den stora stenen i ån, säkert över 1 kilo men det var ett framtida beslut. En vinter väntade, en vår innan hon som rörde om i hans tankar kanske skulle dyka upp igen.

När snön som fallit hade tinat bort dagen efter cyklade han in till Ramsele efter att han tänt i kaminen och sopat. Han köpte 20 kilo solrosfrön och talgbollar till fåglarna som han spände fast på pakethållaren, mer fläsk, tandkräm, såpa och toapapper av

märket Skona kompakt, det tog mindre plats i ryggsäcken. Tog ett prat med butiksägaren om sås till grillad fisk men kom sedan fram till att skirat smör med lite salt skulle bli optimalt. Det vattnades lite i munnen när han såg middagen framför sig. På systemet köpte han det dyraste vita vinet med en tanke om att det mest kostsamma väl ändå borde vara bäst. Arvid Olsson planerade en middag ett halvt år innan den skulle tillagas, vilket säger en hel del om en enkel, men älskvärd person.

Den långa hösten, innan snön till sist hade lagt sig, blev en tung period för Arvid Olsson, nog gjorde han det som han brukade, plockade svamp och trädde dem med en synål på tråd och hängde upp dem för att torka. Han letade och hittade lingon, han visste var de brukade växa. Kokade glasburkar och rörde lingonen råa med socker. Men i botten låg hela tiden en osäkerhet och nu var den längtan och kärlek han kände mest en black om foten. Att det skulle vara så arbetsamt att vara förälskad i någon han inte visste namnet på hade han inte räknat med. Han högg ved för nästa vinter, han sopade och hade inget val utan hade fått börja elda redan i mitten av september. Han beslutade sig för att tänka på henne som Anne, det behövdes ett namn då han tänkte på henne. När mäsken var destillerad var han redo för en ensam vinter och en längtan efter våren och försommaren, och med en förhoppning om ett möte med den franska pianolärarinnan. Han cyklade in till Ramsele en sista gång, köpte rökt sidfläsk och två packar med toapapper, prästost, saltgurka och besökte biblioteket och med hjälp från den feta bibliotekarien fick han beställa en lärobok i franska, så en cykeltur till skulle det bli. Visst visste han att hon kanske inte ens skulle dyka upp igen, att huset han ville erbjuda henne kanske inte skulle passa in i hennes liv men han var fast besluten att åtminstone lära sig grunderna i det franska språket, hur skulle han annars kunna erbjuda henne det hus han låtit renovera. Vi kan nog konstatera att pianolärarinnan, Anne, hade vridit Arvid Olssons huvud ur kurs, inget var sig längre likt. Det som alltid hade varit rutin avbröts av längtan efter försommaren, att tiden skulle gå fortare. Men han kokade potatis, åt rökt fläsk och hade svårt att sova trots mörkret som drog in över Norrland. Han bar ved, sopade

framför kaminen och under sängen, tvättade och bytte sängkläder, tvättade sig i bäcken och rakade sig, väntade på försommaren. Önskade, hoppades.

Visst visste han, långt nere i medvetandet, att det att bygga ett hus åt en kvinna som han inte kände men älskade kunde gå helt fel. Kanske var hon gift? Men varför hade hon då kysst honom, helt naken. Nej, Arvid Olssons liv hade gått helt ur led, han gjorde det han brukade, vintern blev kall och kaminen gick varm men han fann inte tillbaka till det lugn som han tidigare hade haft. Han skrev poesi, känslor som han inte kände igen, skottade framför dörren, eldade och sopade. Bäcken frös så han fick hacka med spettet för att komma åt vattnet, så brukade det vara. Januari och februari var skit, minus 25 eller kallare varje dag, inte kul om man lever i ett gistet hus i skogen men han var van. Sov i långkalsonger och ullbrynja. Men skulle en pianolärarinna från Frankrike någonsin kunna acceptera det här norrländska vintervädret frågade han sig utan att komma på ett svar men tänkte att troligen inte. Det var nog enklare i Frankrike, varmare.

Läroboken i Franska kom, han kunde inte alls få ihop bokstäverna till vettiga ord men lyckades få ihop några meningar, nästan oförståeliga för en fransos eftersom han försökte uttala orden som de stavades men det visste han inte och det var trots allt bättre än ingenting. Han övade på välkommen, vill ni äta middag, jag har saknat dig, vill ni bo i det här huset, vad heter du, jag heter Arvid, är du gift, jag är 53 år, du är vacker. Han förstod att språket inte var lätt, en del bokstäver hade krokarna under, kommatecken ovanför och han insåg att han nog behövde höra hur orden uttalades. Efter en vansklig cykeltur till Ramsele i snömodd beställde den feta bibliotekarien en CD skiva och på loppis i nämnda by hittade han en batteridrivna Sony CD. Han halkade hem och fick lov att ta bussen nästa gång eftersom snön inte ville sluta falla. Han hade nu bankkort och busschauffören lärde honom att blippa, bara det i sig ett stort steg för en som fötts och tillbringat sitt liv i skogen. Han fick ofta, i den moderna världen han levde i en känsla av att han hade klivit på fel sten i en bäck som han inte kände tillräckligt väl.

Snöandet kom av sig, men landskapet var ljus trots att solen inte steg högt och han blev ofantligt sugen på vitmjölsgröt. Han tog bussen igen till Ramsele på grusvägen som nu var vit av snö och ibland täckt av is. Köpte mjölk, vetemjöl och saltat smör. Då han kom hem kokade han upp mjölken med lite salt, vispade i vetemjöl tills gröten blev lagom klibbig och sist la han på en stor klick av smöret som fick smälta i den varma gröten. Det blev vitmjölsgröt i flera dagar till dess mjölken var slut, sedan blev det kokt potatis, rökt saltat fläsk till vardags och rårakor med lingonsylt på söndagar eller då han blev sugen. Han uppskattade att han tagit upp 400 kilo potatis och det skulle räcka både till mat, sättpotatis och mäskan till sommaren. Med dagar som snabbt blev kortare sov han längre, åt mindre och väntade på våren, och pianolärarinnan. Han var medveten om att det kunde vara så att hon inte alls ville ha huset, eller för den delen, kanske aldrig mer skulle dyka upp, men i så fall hade han investerat en del av sina pengar i något han ägde. Varje morgon studerade han franska några timmar efter kaffet. Det han inte visste var att det franska språket stavades på ett sätt, uttalades på ett annat. Och hur skulle han kunna veta det? Då han läste högt för sig själv växte trots det en stolthet i bröstet på honom och han gav inte upp, lyssnade på CD skivan men fick aldrig ihop vad som sas med det som stod skrivet. Men, tänkte han, nog skulle han försöka lära sig så pass mycket att han kunde fråga henne om hon ville ha middag, öring med skirat saltat smör och potäter och om hon ville ha ett hus. Med kaminer och isolering, och en toa som grillade skiten.

I brist på något att göra fällde han två alar, en asp och tre björkar. Han gillade inte motorsågen, kände sig aldrig bekväm med den. Men han hade lärt sig att fila sågtänderna. När han var ung hade hans far svurit ve och förbannelse över honom då sågen alltid skar snett efter att han hade filat den, oavsett hur han placerade sågbladet. Efter att fadern dog och pressen att lyckas passerats hade han äntligen blivit kompis med filen, rätt vinkel och motorsågen skar mer eller mindre rakt. Han gillade inte sågen men trivdes utmärkt med klyvyxan, att ta i allt vad han kunde med

yxan i händerna gjorde honom lugn, fick svetten att rinna och han kände att hans kropp fick arbeta. Han hade god fysik trots att han ofta tog en tupplur. Långa promenader, släpandet av nersågade träd, timmar på cykeln till Ramsele, dagar med klyvyxan i hand. Utan att han visste det tränade han inte helt olikt en elitidrottsman, hårt arbete och mycket vila.

*

Faktum var att Arvid Olsson levde i vemod och med en osäkerhet han inte alls kände igen den här vintern. Det var varmare ute än normalt, det kunde han se då han jämförde mornars utetemperatur med almanackor från åren innan. Han bar ved, sopade, kokade potatis och åt rökt fläsk. Badade en sista gång i vaken i bäcken och tvättade sig med såpa, vattnet var några grader över is, men hans tankar och drömmar återkom om kyssarna han fått av den nakna pianolärarinnan från Frankrike. Det var som om minnen gick i repris, vaken och i hans drömmar. Varför? frågade han sig, varför hade hon gjort det hon gjort och sedan försvunnit? Hon spelade så vacker musik och han somnade alltid av hennes närhet, som i en trygghet om att livet inte skulle bli ensamt, utan med någon. Nej, vintern blev en plåga, grävlingen kom tillbaka och grävde nya gångar under hembränneriet innan snön la sig och han höll ner lera och pissade i de uppbökade hålen. Men vintern passerade, med mörker och mornar då han knappt tog sig upp. Med skidor på försökte han ändå hålla björnstigen öppen, en tur som han tog sig då rastlösheten drabbade honom. Någon mil eller två varje dag höll honom igång och på söndagarna stekte han rårakor som han åt med rårörda lingon. Det blev en annorlunda vinter. Han slog på radion lite då och då, en Grundig inköpt 1965 av hans far, och fick därmed lite information om både det ena och andra. Något nytt parti, som verkade vara helt ute och cykla hade tagit sig in i den nu borgerliga regeringen utan att egentligen vara med. Folk sköt och sprängde varandra, Annika Lantz som han inte tyckte om återkom ständigt och sedan var det sporter som han aldrig hade sett, stavhopp, diskus, häcklöpning, hästhoppning. Matlagning också, där de aldrig nämnde sprängd duva. Program 1 hade förändrats, världen var sig inte lik. Han stängde av, hämtade mer ved och sopade. Somnade ofta i soffan i värmen från kaminen, vaknade och kokade potatis, tog en sup, såg räven som strök runt huset, matade ekorrar och småfåglar och la den ena dagen till den andra. Ett sorgligt liv, kan det tyckas, men för honom var det precis som det alltid hade varit, men nu hade han bankkort och kunde ta bussen till Ramsele. Och han hade blivit kysst av en naken pianolärarinna

från Frankrike. Han kunde säga god dag, mår du bra, vill du ha ett hus, får jag bjuda på middag och får jag ge dig en kyss, på franska. Man måste ändå säga att Arvid Olsson inte låg på latsidan. Han visste vad han ville, och våren närmade sig, dagarna blev ljusare och snön mjuknade, någon enstaka ren dök upp igen utan att han sprängde den. Det hade varit för mycket arbete och fisk skulle vara enklare och en variation. Han kunde inte bjuda på renkött igen. Nej, en rejäl öring, kanske gravad skulle passa, eller grillad harr med skirat smör och potatis. Men, det var några månader bort, och skulle hon dyka upp igen, naken där i ån? Han skrev poesi igen:

Livet visar sig sällan vara vad vi förväntat

Och:

Sanningen döljs ofta i det outtalade, tystnad

Omöjlig för mottagaren att förstå

Den första juni började han med sina promenader till ån men den franska pianolärarinnan dök inte upp, vattnet som forsade var det han fick höra, pianostycken hörde han inte längre men fåglar som pep sina enkla melodier. Koltrasten dök upp och gav sina mjuka harmoniska melodier men någon naken kvinna på en sten i ån uteblev. Han somnade dag efter dag lutad mot granen men någon kyss fick han inte. Den nakna pianolärarinnan var borta, en förlust, något som gått snett. Kanske maten eller vinet han bjudit på varit för enkelt, kanske borde han ha mosat potatisen i smör eller bytt enbärssåsen mot ditt eller datt. Kanske det att han somnade i eufori hade skrämt eller stört henne? Frågor han aldrig skulle få svar på rullade runt, bearbetades, ett grubbel. Hela juni och juli gick han dit, till stenen i ån utan att höra toner eller se en naken fransk pianolärarinna. De franska fraser han lärt sig behövde aldrig uttalas: Vad heter Ni? Vill du ha ett hus? Kan jag bjuda på stekt fisk? Vill Ni ha vin? Kommer Ni hit nästa år? Frågor som inte fick svar, år efter år då hon ständigt hade återvänt hade hon nu uteblivit, de vackra styckena försvunnit även om ån själv gav en viss ro. Arvid blev orolig, hade hon halkat på en

sten och dragits med neröver? Han följde återigen ån till dess utflöde i faxälven, lyfte på nedfallna träd i ån, dag efter dag utan att varken finna ett piano eller en naken fransk pianolärlarinna som drunknat.

Han hade droppat dynamiten, metat med bambuspöt och lyckats lura storöringen bakom stenen, gravat den med socker, salt och enris och lagt den i matkällaren. Nu till ingen nytta. Visst åt han den med smör och potatis, men ensam. En ensamhet som nu börjat tära. Varför hade hon inte dykt upp? Hade någonting hänt? Hade deras kyss blivit fel, han hade kort tunga, det visste han, kanske hade han luktat svett, varit orakad, eller kunde det vara för att han hade somnat. För tusan, tänkte han, varför hade han inte lyckats vara lite civiliserad, hon hade ju så vackra ögon, luktat lite salt och när hon hade kysst honom hade hon andats snabbare. Två år tidigare, nu med ett hus som renoverats, en storöring i jordkällaren, potatis och ett recept som han fått av butiksägaren i Ramsele på hovmästarsås. Om han bara kunde få tillbaka de där minuterna, tänkte han, då hon satt på knä, naken, bredvid honom och kysste honom. Några minuter, inget mer. Han tog några djupa andetag, gick en rask promenad till ån utan resultat, somnade under en gran och när han vaknade visste han inte längre var livet hade fört honom, han kände det som om någon hade lurat honom på en lycka som han aldrig trott att han skulle finna.

Nej, det var sålunda så att Arvid Olsson, om han hade haft kontakt med någon vårdinrättning, skulle ha bedömts som deprimerad. Han hade en gång då han var lite yngre sökt upp vårdinrättningen i Ramsele och därefter fått en remiss till Sollefteå sjukhus för att besöka en läkare. Han var aldrig sjuk, men nu hade fått någon slags virus som gjorde honom trött, näsan var ständigt fyllt av grönt snor. Läkaren, som var kines, kunde inte förstå vad Arvid sa och kunde bara basen i rikssvenska. En rotväliska som norrländska var för honom näst intill oförståelig. Vad som hade fått honom att hamna i Sollefteå gick inte riktigt att förstå och även om Arvid tyckte att det var intressant att möta en medmänniska som uppenbarligen inte förstod vad han sa så tyckte han att doktorn verkade veta vad han gjorde. Arvid fick

ett recept, antibiotika, men det var den första och sista gången han blev sjuk och den enda kontakten han sedan dess hade haft med hälsocentralen i Ramsele var när corona drabbade Sverige. Det var faktiskt första gången som han fick vaccin, hans mor hade tillhört en något obskyr religiös organisation med ursprung i Norrbotten, inga vacciner. Fadern, som både drack brännvin, slogs på danser i Ramsele och svor när livet gick honom emot var av annat skrot och korn. Hur pappan och hans mamma över huvud taget mötts fick Arvid aldrig reda på och det förblev en gåta att han föddes. Gunilla, som han hade träffat som ung var hans enda förhållande, det hade varit fint men en dag fick han veta av hennes föräldrar att hon hade flyttat till Stockholm. Det var dit de flesta från västra Norrland flyttade då de var unga och sökte efter ett liv. Men Arvid blev kvar och nu hade han blivit kysst av en naken fransk pianolärarinna två år tidigare. När han tänkte på mötet de haft kom han bäst ihåg vilka mängder med mat hon hade ätit, trots att hon var så späd.

Ännu en vinter kom, snön föll och tredje gången låg den kvar. Arvid tog fram snöskyffel, eldade, sopade, åt havregrynsgröt utan mjölk men med lingonsylt, rökt saltat fläsk och potatis, knäckebröd med prästost och saltgurka. Han tog bussen till Ramsele och köpte toapapper och getost, knäckebröd, skorpor och kaffe. Han hade lärt sig att blippa och kortkoden hade han skrivit upp på en bit kartong som alltid låg i finbyxorna. På Vulkan, som sålde allt möjligt förutom bildäck fick han även denna gång butiksägaren att lova att köra hem 100 kilo solrosfrön, 25 talgbollar och 10 kilo skalade jordnötter. Han gladdes varje gång när ekorrarna istället för att äta jordnötterna sprang hit och dit på gården och grävde ner dyrbarheterna. Han undrade om de verkligen kunde komma ihåg var de låg nergrävda. Han hade som mest haft 10 stycken ekorrar men den här vintern var de fler än 25. Hans far hade som pojke skjutit dom och sålt skinnen till någon firma i Göteborg. Han kunde inte alls förstå hur hans pappa hade kunnat skjuta en ekorre, för honom var de ett glädjeämne att betrakta genom köksfönstret, tillsammans med talgoxar, domherrar,

titor, grönfinkar, bergfinkar, den lilla blåmesen och alla andra vintergäster som hans fågelbord lockade ut ur skogen.

Kärlekens sjukhet bleknade något, livet som det hade varit år efter år föll sakta med säkert på plats som i gamla kuggar, väl smorda med fett. Han vände sig vid tanken på att hon aldrig mer skulle spela de där vackra styckena på stenen i Edseleån och att det nu renoverade huset skulle stå obebott till hans död. Vem som sedan skulle flytta in hade han ingen aning om, han hade inga barn, inga släktingar och inga nära vänner.

*

Bengt-Erik, grannen, han göteborgaren dök upp och det tyckte Arvid var bra. Han hade inte pratat med en levande person på många dagar, bara eldat, burit ved, sopat. Både vid spisen, under sängen och i utedasset som han nu byggt in i huset. En egen uppfinning som gav en viss skitdoft men han behövde inte klä på sig vid femtiden då han vaknade. När han gjort det som behövdes somnade han oftast om. Nu när nätterna snart tycktes vara ett dygn sov han bokstavligen som en björn, lite fläsk, rökt, med potatis, en sup, knäckebröd med tre skivor prästost och tre skivor saltgurka. En säng och tre filter i ull skapade någon form av komfortzon, ved i kaminen och nätter och dagar som flöt ihop. Skotta, bära ved, elda, sopa, tvätta i såpa och någon enstaka gång högg han hål i bäcken och tvättade sig. Rakade sig med ljummet vatten, klippte sig vid spegeln vid vasken, försökte bibehålla ett oförändrat tillstånd. En vanlig människas liv, eller i alla fall hans vanliga leverne. Sanningen var att Arvid Olsson föll, oförmögen att inse att en fransk pianolärarinna som bara hade låtit sin dagliga passion för konst och tillfälliga omständigheter hade kysst honom.

*

Hur kom det sig då att pianisten hade kysst honom? Faktiskt var det en tillfällig ingivelse för en märklig man som tycktes älska hennes komponerande och år efter år satt stilla lutad mot en gran för att höra det hon hade skapat. Hon tyckte att han hade en vacker kropp, luktade bara svett, välrakad, lite äldre. Han hade bjudit henne på en vidunderlig lunch och gott vin och somnat. Han var en av de här människorna som inte alls stressade runt, sprang för att hinna med spårvagnen eller bussen.

Hon ville leva i ett vacuum, borta från det som verkade driva folks vardag och trivdes inte alls i Lyon. Komponera, skapa något som kunde leva vidare långt efter hennes korta liv. Vara fri som den man hon kysst verkade vara. Inget visste hon om hans passion, hans ärvda fond eller det hus han låtit renovera, hon hade fullt upp med att bryta vardagen, att försöka ta sig upp till norr, Jokkmokk, Kalix eller Edsele. Att bara finna friden, tomheten, folk som inte ställde krav. På de här platserna i Norrland fanns ryssar, tyskar, litauer, svenskar som hade fastnat för ett liv så långt från storstäderna man kan tänka sig. Ödemarken lockade, med rådjur, varg, rovfåglar, älgar, tranor, storspövar och skogar som aldrig tycktes ta slut.

Arvid lyckades spränga en älg som lockats av hans saltsten i skogen, samma vapen, dynamit, rostiga spikar virat med Skona toapapper. Han lyckades också, eller misslyckades beroende på hur man ser det spränga grävlingen som hade flyttat in under utedasset, eller bryggeriet. Grävlingen var antagligen död men dasset lutade betänkligt och skulle behöva justeras. Vartefter dagar i mörker passerade kände han sakta att livslusten återvände. Då våren kom och bäckens vatten åter började porla tog han ett kallt men välbehövligt bad. Såpa förstås, men nu också med Barnängens hårschampo. Han rakade sig och skar sig på tre ställen, han klippte sig och rensade näsan med nagelsaxen. Björnsvängen, som hans granne Bengt-Erik hade döpt den till efter att han och hans fru gått rakt på en björn med två småttingar och skyndsamt vänt, höll Arvid i skick. Ett väl trampat spår låg öppet hela vintern och när våren kom fick han lov att gå lite på sidan eftersom den vältrampade snön smälte sist. När tjälen gett sig justerade han upp utedasset med domkraften från Volvo PV 444:an och när vägen var farbar kom landsfiskalen på besök. I förtäckta ordalag om vad han faktiskt fått uppleva berättade han om den franska pianolärarinnan och frågade om någon kanske borde söka nedströms. Kunde det vara så att hon hade ramlat i med sitt piano?

Men landsfiskalen kände till henne, en Léa som mycket riktigt var fransk, Från Lyon. Arvid blev förvirrad, dels för att landsfiskalen kände till den person som han själv blivit förälskad i och tydligen var en kvinna som andra nere i byn kände till, dessutom kände hennes namn, och att hon hade en dotter. Landsfiskalen berättade att hon hade flyttat hem med sitt barn, 10 år gammal, två år tidigare. Så inte behövde det sökas i vattnet och att de i Frankrike talade både franska och Occitanie beroende på var i landet man befann sig. Han höjde på ögonbrynen och log då Arvid berättade att han låtit renovera det gamla sommarhuset just för att han hade tänkt att den här franska pianolärarinnan Léa, som tydligen kom från Lyon skulle ha en bostad närmare än. Han sa att: 'Ja om hon nu ändå kommer hit år efter år skulle det kanske

passa med en bostad närmare ån'. Landsfiskalen frågade också om något hade skett under vintern eftersom grannar hade hört ett par kraftiga knallar i skogen under vintern och Arvid höll sig till den gamla förklaringen att det hade haglat ett par gånger, det kunde ha varit åskan.

Då landsfiskalen äntligen gav sig iväg låste Arvid upp timmerhuset och blev sittande i det kalla köket. Han gick igenom det han nu fått veta, att den franska pianolärarinnan var en ovanligt vacker dam från Lyon, att hon tydligen funnits i Edsele men nu återvänt till sitt land. Att hon heter Léa som han tyckte var ett namn som passade henne bra och återigen fick han en Déjà vu av kyssen åren innan och somnade där han satt i kökssoffan. Men innan han somnade tänkte han att saker var som de var, han hade väl inte mycket att erbjuda. Rökt ren eller älg, salt rökt kött, potatis, öring. Han bestämde sig då han vaknade för att fiska oftare, inte bara plocka lingon och svamp utan även blåbär, enbär och sätta grönsaker, mer morötter och rotfrukt, kanske bondbönor? Och kanske skulle han se om han kunde få fart på bilen, bli lite mer civiliserad, se om han kunde bygga en dusch, åtminstone till barmarkstiden. Kanske flytta till Ramsele, försöka bli som folk är mest. Alla funderingar tröttade ut honom, han gick in i sitt hus, tände i kaminen eftersom det kändes lite fuktigt, sopade, åt fläsk utan potatis, ett par skivor av rökt saltat hjärta från älgen och en halv skiva knäckebröd. En sup och sedan somnade han igen, nu i sin säng med kläder på.

Då han vaknade skrev han poesi igen, han var uppenbarligen i behov av att bearbeta de senaste åren:

Tusen tankar

Och bara en väg är den rätta

Och:

Det ligger stjärnor på marken, fler än hundra som smalnar av i månens ljus

Som en stig. En utstakad väg. Kanske en väg till något bättre?

Eller visar de att lyckan faktiskt är här?

Och:

Du föll ner från himlen

Tyvänn inte en stjärna för mej

För lyckan hade åkt hem, bara lämnat minnen efter sig. Men, tänkte han, hur skulle det ha kunnat gå annorlunda då hon inte förstod vad han sa, och han inte kunde förklara vad han kände? Tycke krävde ord, inte bara en god middag med vin. Han förstod, sakta men säkert, att han var gammal, inte speciellt vacker och utan attraktion. Lortig för det mesta, orakad, självklippt, trasiga kläder. Visst hade han varmt på vintern, trevligt ljus av fotogenlampan, ett hus ute i ingenting men där fåglar, djur och tystnad ändå hade något värde. I alla fall för honom, han insåg att han inte skulle trivas i Ramsele, och sannolikt inte i Lyon som han inte riktigt visste var det låg, men han saknade henne. Spänningen, lusten, tjusningen av att se in i två så vackra ögon. Drömmar om något som kanske skulle hända, att få smeka hennes kind igen.

Men, han insåg att pianolärarinnan Léa bara skulle bli ett minne, en händelse som ingen skulle tro var sann om han av någon anledning skulle berätta den, som en stjärna som bara fallit eller vitsipporna som blommade en dag eller två. Hans frustration över att inte alls kunna göra något åt den saknad som han inte kunde förändra tärde. Solen som inte verkade sluta skina gjorde att hans ögonbryn och håret på hans armar bleknade och till slut blev vitt och ansiktet, händer och ryggen blev bruna. Då han såg sig själv i spegeln kände han inte igen sig själv. Han promenerade varje dag, följde ån, hoppades. Men de enda toner han hörde var fåglars sång, vattnets porlande, vindars sus och en och annan gång grenar som bröts av flyende rådjur, en tjäder eller flaxande järpar. Han skrev poesi:

Kärlek har så många ansikten

så att vårt medvetande och erfarenhet

ibland inte räcker till för att tolka den

Arvid Olsson kände sig vilsen, någon som hade missat ett tillfälle som bara kunde dyka upp en gång i livet, som hamburgaren som hade varit så otroligt saftig vid stationshuset i Sollefteå och nu en försvunnen pianolärlarinna. Att livet var oförutsägbart var nog kontentan, underbara saker dök upp för att lika snabbt försvinna, minnen som till en början mest kändes som saknad mognade och blev ett minne. Samtidigt som de här insikterna dök upp och faktiskt gav en glädje så började han tänka på död. Sin egen. Den var ju som något som måste komma, som för oss alla. Att hålla på att längta efter någon som försvunnit igen, ja Gunilla först och nu Léa, det verkade meningslöst, eller långtråkigt. Att hugga ved, sopa framför spisen och vid fotänden av sängen, att bränna brännvin, sätta potatis och försöka anpassa sig till en värld där det mesta var förvirrande. Ja, hade det funnits vänner så var varningssignalerna tydliga. Som så många ensamma i Norrlands inland gav han i lugn takt upp lusten att faktiskt bara leva. Ingen arvinge, ingen pianolärlarinna men i och för sig, tändhattar och dynamit hade han. Den rökta älgen var inte slut, inte heller potatisen eller brännvinet. Solrosfrön och talgbollar fick småfåglar att stanna och ett par svartvita flugsnappare hade fått ungar i fågelholken som han hade spikat upp ovanför dörren. Djuren var hans nöje, och radion, som efter det att de ändrat programutbudet i P1 fått honom att allt oftare välja P4.

Den våren kände han en rastlöshet som han inte var van vid. Det var inte bara av ondo, mycket blev gjort. Han fällde fem stora aspar, sex alar och tio rejäla björkar och högg veden för nästa års vintern. Han sotade skorstenen. Det som var helt nytt denna oroliga vår och försommar var att han förutom potatis grävde upp ett nytt land där kålrot, vitkål, bondbönor sattes. Dessutom köpte han plastkrukor och odlade tomater. Bilmekanikern från Edsele kom med släpvagn och hämtade Volvo PV 444 som Arvid ville få fart på, han saknade körkort men det bekymrade honom inte, faktiskt hade hans far lärt honom att köra redan som liten och han kände sig

säker på att kunskaperna skulle kunna återupplivas, dessutom var det grusväg till Ramsele och sannolikheten för att han skulle stöta på landsfiskalen var minimal. Allt det här skingrade hans tyngre tankar och förhoppningar han haft om pianolärarinnan bleknade en aning och blev mer som ett kärt minne av en helt oväntad och väldigt vacker dag. Allt oftare grävde han efter mask, tog metspöt och promenerade till ån. Inte sällan fick han harr eller i bästa fall bäcköring, tomaterna i krukor som han ställt mot väggen på solsidan växte snabbt och gav honom små, delikata frukter. Han hade också satt frön av physalis, som var något av det godaste han ätit. Han bestämde sig för att inte spränga någon fler älg, de var helt enkelt för stora och det var inte lönt med allt arbete som det innebar. Någon dag då han satt vid köksbordet och tittade på alla småfåglar som trots det varma vädret fortsatte att besöka hans fågelbord tänkte han att det där talesättet stämde: Tiden läker alla sår. För det mesta av rastlösheten och den längtan han känt, frustrationen att inte kunna påverka det som skedde hade på något sätt lindats in i bomull. Två år hade snart passerat.

Han grävde upp mask, tog metspöt och gick sakta uppströms och la ner kroken bakom större stenar och i bakvatten. Myggen och knotten hade kommit men beckoljan som han själv bränt ur tjärstubbar höll ohyran borta, ån hade lite för högt vatten för gott fiske de här dagarna, men det skulle sjunka. Vid granen där han i flera år suttit och kikat på henne satte han sig och efter någon timme då tonerna av ett piano nu ersatts av ljuden från ån och en gök som letade efter en annan somnade han, sin vana trogen. Arvid Olsson blev stadigt mer lik sig själv. Han vaknade då det ryckte i metspöt och visst, när han nyvaknen lyfte spöt satt en ganska stor öring på kroken. Han skar av en kvist från en björk och trädde den avlivade fisken på den. Den var nog nära ett kilo, inte illa. Han delade bambuspöt, lindade upp linan och satte fast kroken, utan brådska vände han hemåt.

*

Några hundra meter från hemgården hörde han musik, toner från ett piano letade sig fram mellan tallar, granar och buskar. Han stannade en kort stund, osäker på om det var minnen, lyssnade och började sedan att springa. Då han rundade utedasset, som ju egentligen var ett bryggeri så satt hon där vid hans utemöbler med pianot på bordet. Då hon fick syn på honom log hon.

Arvid satte sig, omtumlad och fortfarande med metspöt i hand och med en öring i knät, tänkte att något vackrare inte kunde finnas. Hon spelade ett tag vidare och när tonerna tystnade sa hon på bruten svenska: 'Jag har lärt mej lite svenska, och tänkt mycket på dej'. Han flyttade sig nära, gav henne en försiktig kyss och smekte hennes kind och tårar rann från hans kinder.

Han grillade fisken över öppen eld, mosade kokt potatis med smör. La några små tomater och en handfull physalis på deras tallrikar och kunde bara bjuda på blåbärssaft, något vin hade han inte och brännvin skulle inte passa, det var ju öring, inte sill. Hon förklarade att hon hade fått ett brev från polisen Alexandersson som hade berättat att han hade renoverat ett hus till henne. Han hade hennes adress eftersom hon hade mist sitt pass och körkort då hon varit här senast. Hon kunde först inte tro det men måste väl ändå se om det stämde så här var hon nu, dottern, en Elena, gick på internatskola och om det polisen hade berättat stämde skulle hennes dotter förstås komma då det var lov, om inte han hade någonting emot det? Hon berättade att hon i många år önskat att hon kunde leva i Norrland, att hon kunde få lite inkomst genom att ge råd och lektioner via internet. Hon åt med samma aptit som då han sist hade bjudit på mat, själv satt han mest och tittade på henne och förundrades över livets överraskningar. I hans liv hade de varit få, men de som dök upp uppvägrade mängden.

Arvid Olsson kunde inte sova den natten. Han hade visat och inkvarterat henne i det renoverade huset, visat hur hon skulle hantera kaminen och bäddat hennes säng

med broderade lakan som hans föräldrar lämnat efter sig. Dagen efter tog de hans Volvo PV 444 till affären i Ramsele och köpte mat, nu för två. Han lät henne lägga det hon var sugen på i vagnen och la själv ner rökt sidfläsk, toapapper, majonnäs som var gott till öring. De gjorde ett besök på systemet och även där lät han henne välja. Något som en uppmärksam betraktare skulle ha lagt märke till var att Arvid Olsson inte längre var densamme. Hans ofta lite allvarsamma ansikte hade ändrat karaktär, nu med ett leende, nyfikna ögon och med ett skratt som ständigt låg på lut.

Léa trivdes i huset, hon köpte en wifi-router och arbetade på förmidagar till klockan var 11.00. Hon komponerade stycken och publicerade de på sin hemsida och på de större musikspridarna på nätet. Arvid som alltid vaknade tidigt lagade frukost, oftast knäckebröd med tre skivor prästost och tre skivor saltgurka. Kokade kaffe, aldrig på sumpen längre och stod för det mesta för middagarna. De fiskade, skötte trädgården och hjälptes åt med att både sätta och skörda. Hon införde lite variation i odlingarna, sockerärtor, spenat, sallat, rucola, rädisor, dill och mangold. Hon köpte och satte hallonbuskar, krusbärsbuskar och planterade rabarber. Rödbetor tillkom i hushållet och hennes rödbetssoppa fick det att vattnas i munnen på Arvid. Så kosten som tillagades ändrades. Mer grönsaker, mer fisk, mer vin och mindre brännvin. Hon hade svårt för vitmjölsgröt men älskade råakor med råörd lingonsylt. Ett och annat rådjur sprängdes och det mesta röktes, och färsk rådjursadel med sås och potatis blev hennes älsklingsrätt. Camembert med hjortronsylt låg också på favoritmatsedeln. Rökt saltat fläsk med kokt potatis stannade på bordet, men nu endast någon gång i veckan. Omelett med Karljohansvamp eller kantareller dök också upp. Han förundrades över att hon kunde hitta recept på både maträtter och lämpligt tillbehör på sin telefon och bad henne leta efter sprängd duva. Sprängd anka hittade hon recept på men då han läste vad det stod där så var nog hans tillagning lite annorlunda. Han insåg att det nog inte var någon mening att söka efter sprängd rökt ren eller älg.

Då dottern, som var en trevlig prick som Arvid hade lätt för att tycka om kom lärde han henne hur man hanterade en motorsåg och klyvyxa. Han lärde henne att köra sin Volvo PV 444 på grusvägen ner till byvägen och köpte en cross till henne då hon fyllde 18. Körkort tog hon i Frankrike. Arvid hade fortsatt inget körkort men brukade ändå köra bilen till bron och från bron över Faxälven någon kilometer innan Ramsele och därefter fick för säkerhets skull Léa ta över. Han köpte ett fullstort el-piano till henne som hon blev jätteglad över. Alexandersson tittade förbi då och då, väldigt nöjd över att ha kunnat vara till hjälp med att sammanföra de två som uppenbarligen hade funnit ett lyckligt liv tillsammans, trots olika bakgrund och erfarenheter, men han tänkte också att vad kunde väl inte musik göra? Han visste också att Arvid Olsson var en genuint vänlig person, trots att han tycktes använda dynamit olagligt, brände eget brännvin och körde utan körkort. Arbetade man som polis på landsbygden fick man välja sina strider, och Arvid var bara snäll. Lite udda, men snäll. Alexandersson tittade in och lämnade ett pass som gått ut och ett körkort som hon redan hade skaffat ett nytt, han berättade att Greta, en väldigt udda äldre dam i Ramsele hade avlidit och hennes lägenhet hade varit full av stöldgods, bland annat hennes pass och körkort. Men även ett kylskåp från en husbil, böcker från biblioteket, grillkol från bensinmacken, två tomma soptunnor och en ratt från en BMV. Utemöbler i plast och tre paket med kondomer. `med mera` sa han och lämnade henne dokumenten. Hon tackade och log, Arvid log också, han visste vem Greta var, och det där med ratten tyckte han var väldigt roligt men bestämde sig för att i fortsättningen skulle de låsa Volvo PV 444 när de besökte Ramsele.

Hur gick det då, förhållandet som var helt osannolikt? Ja franskt temperament gick för det mesta bra med motparten norrländskt lugn eftersom Arvid helt enkelt drog sig tillbaka de få gånger Léa blev förbannad, ibland somnade han då han inte förstod varför hon var arg.

När Léa fyllde år, den 27 januari 2023 fick hon kaffe och bulle på sängen och ett kuvert. Där låg en pressad fyrklöver och lite poesi:

*Det finns mycket i livet som jag tycker är vackert
men vackrast av allt är du, kram*

Så, slutade historien lyckligt? Nej, som oftast i ett kärleksfullt förhållande blir det ju bråk, paret separerar eller som i det här fallet, en av parterna går bort. Léa blev efter nästan tio år sämre och Arvid skjutsade henne till sist till Sundsvall, sjukvården i Sollefteå litade han inte på. Då det konstaterades att hon hade drabbats av cancer som troligen inte skulle gå att få bukt på köpte han tält, sovsäck och liggunderlag och bodde hennes sista månader i skogen utanför Sundsvall. Han flyttade tältet lite då och då så att folk som rörde sig i naturen inte skulle tro att han var flykting, eller narkoman. Varje morgon cyklade han till sjukhuset, satt vid hennes säng, den sista tiden av hennes liv matade han henne, tvättade henne, bytte bäcken och smörjde hennes torra läppar med vaselin. Smekte hennes kind och läste Ferlins dikter. Höll hennes hand och satte på P2 då det var klassisk musik.

Då hon till sist gav upp gick Arvid vilset omkring i skogarna kring Sundsvall utan en redig tanke i några veckor, det var en otrolig historia som tagit slut. Han åldrades, lyckades ändå hålla ihop det med begravning, få ett testamente skrivet där allt han ägde skulle tillfalla hennes dotter och tog till sist sin Volvo PV 444 upp till sitt hus igen. Han klättrade upp på vinden, satte en tändhatt med en kort stubintråd i en dynamitgubbe. Tändstickor la han i fickan och gick med långsamma steg till granen vid den stora stenen i Edsele-ån.

Han lutade ryggen mot granen, tittade än en gång på den stora stenen där hon hade suttit. Vilken kvinna, min Léa, vilket underbart äventyr, tänkte han då han slog tändstickan mot plånet och tände stubintråden.

Tyckte du om novellen? Swisha en tia eller 2 till 0722498357. Alla bidrag går direkt till författaren. Skriv Arvid Olsson i meddelandet. Men framför allt, glöm inte att tipsa dina vänner.